

Ik ben gaan inzien dat ik daar niet wil blijven. Ik wil niet langer leven in een systeem waar mijn waarde steeds opnieuw verdiend moet worden. Ik verlang naar een plek waar ik tot rust mag komen, ook als ik even niets presteer. Een identiteit die niet wankelt als ik faal, en niet opblaast als ik succes heb.

Ik verlang naar een liefde die onvoorwaardelijk is. Het verlangen naar een stem die zegt: Jij bent geliefd. Iemand die mij een onvoorwaardelijke rust kan geven.

Het smalle pad

Ik weet waar het te vinden is, die innerlijke rust, die diepe vrede, maar het blijft soms moeilijk om het echt vast te houden in een wereld als deze. Het voelt als een smal pad, dat je niet zomaar ziet, maar waar je wel toe wordt uitgenodigd. Een weg die zich toont aan wie bereid is te zoeken.

Om me heen zie ik veel mensen op het brede pad lopen. Daar waar iedereen bezig is zichzelf te bewijzen, zich op te poetsen, om maar geliefd, gewaardeerd en gezien te worden. Het is vreemd: het kost zoveel moeite om mee te blijven doen met die stroom, en toch voelt het vaak zo aantrekkelijk. Het is verleidelijk, dat beeld van succes, rijkdom, status, waardering. Alles wat glanst lijkt waardevol.

Precies zoals ik eerder beschreef: het hebben van veel geld lijkt geweldig. Of het bereiken van een groot succes,

het wordt neergezet alsof dát het leven is. En ja, ik vind het ook verleidelijk. Maar diep vanbinnen weet ik: dáár zal ik het niet vinden. Niet die rust waar mijn ziel naar verlangt.

En dus blijf ik zoeken. Want hoe smal de weg ook is, hoe onduidelijk de route soms lijkt, ik geloof dat er iets is dat mij roept. Een stem die zegt: "Kom maar, je bent welkom zoals je bent." Elke dag sta ik weer op een kruispunt. Ik kan kiezen voor dat brede pad van uiterlijk vertoon, van prestatiedrang en onrust. Maar ik wil daar niet meer lopen. Ik wil uitstappen.

Ik verlang ernaar het smalle pad te bewandelen. Misschien is het niet altijd makkelijk, maar het is écht. En ik geloof: wie zoekt, die zal vinden. Dus ik geef niet op.

Maar waar moet ik dan verder zoeken? Als ik weet dat geld, status, succes en erkenning mij geen blijvende rust geven, wat blijft er dan over? Wat is die stem die zegt dat ik al geliefd ben, zonder dat ik iets hoeft te doen?

Er zit een stil verlangen in mij. Een verlangen naar thuiskomen. Naar echt geliefd zijn. Naar rust, vrede, echtheid. Naar een plek waar ik niets hoeft te presteren om waardevol te zijn.

En dus wil ik met je verder gaan. Verder in mijn zoektocht, en verder in dit verhaal. Want ik heb nog meer paden bewandeld, nog meer afgoden gediend, nog vaker geprobeerd mijn identiteit vast te houden aan iets wat het niet kon dragen.

We leven in een wereld waarin alles lijkt te draaien om één onzichtbare regel: **voor wat, hoort wat**. Als jij iets doet of iets bent, dan krijg je daar wat voor terug. Maar zelden iets zomaar. Alles moet verdiend worden.

Respect moet je winnen.

Liefde moet je aantrekken.

Waarde moet je bewijzen.

Deze ruilvorm zit diep in ons systeem verweven. Je merkt het op school, op je werk, in vriendschappen en zelfs in relaties. Als jij iets doet wat anderen prettig vinden, word je beloond met aandacht, bevestiging of liefde. Maar zodra je faalt, tekortschiet, of jezelf niet meer kunt geven zoals daarvoor, dan voel je het langzaam wegglijpen. Alsof je pas waardevol bent **zolang je iets te bieden hebt**.

En het werkt verslavend. Want zolang je meedoet, zolang je iets kunt inbrengen, voel je je veilig. Je hoort erbij. Je wordt gezien.

Maar diep vanbinnen weet je.

Wat als ik straks niks meer te geven heb? Wat als ik straks niet meer presteer, niet meer aantrekkelijk ben, niet meer sterk genoeg ben? Wie ben ik dan nog?

Het is een angst die langzaam onder je huid kruipt.

Want dit systeem, dit *voor wat, hoort wat*-denken, houdt ons in een constante staat van bewijzen. We moeten iets zijn om iets te krijgen. En zolang dat de basis is, zullen we **nooit rust vinden**. Want dan hangt onze